

[Rilshøj]

se. Man kan sige sig selv, at der er problemer med at få elsektoren til at betale, men så må man simpelt hen give en lodret ordre, for det kan ikke være sådan, at den barriere ikke kan overvindes.

Når det gælder den vedvarende energi – vindmølleudbygningen – som vi skal diskutere senere, er der jo tale om en regulær katastrofe. I år er der mig bekendt opsat ni møller. Sidste år manglede elværkerne i forhold til vedtagne aftaler at opsætte 90 MW, og i 2, 3, 4 år har der været tale om en katastrofal nedgang i vindmølleudbygningen. Alligevel gør man ikke noget – i hvert fald ikke noget, der retter op på situationen – og derfor må man igen spørge: Hvad er denne plan egentlig værd, hvordan prioriterer man planen? Der er virkelig et problem for demokratiet, når man har en så – kan man sige – lanceret plan, som man har kæmpet for udadtil at gøre til Danmarks image på miljøområdet, og alligevel står i en fuldstændig uholdbar og katastrofal situation og gør ikke noget.

Derfor vil jeg gerne stille det spørgsmål til regeringen, om planen egentlig eksisterer mere. Vi ved godt, at de borgerlige partier reelt har opgivet den, men jeg kan ikke rigtig se, at planen eksisterer i de prioriteringer, som regeringen opstiller – vi får senere en forespørgselsdebat om emnet. Men hvis regeringen heller ikke inden valget præsenterer noget som helst konkret på de tunge områder, jeg nævnte før, kan det vel siges, at man står med en fiasco, og at man reelt har opgivet planen. Men også det kommer vi tilbage til i forbindelse med forespørgslen.

Om de andre emner – Dangas' monopol – er vi enige med Venstre med hensyn til kritikken af den beslutningsprocedure, der er taget. Vi har også indkaldt til et samråd om det senere på måneden, hvor vi må have en nærmere redegørelse om hele strategien i forbindelse med, at man har opgivet retssagen. Men altafgørende er jo, hvilke garantier forbrugerne kan have i fremtiden med hensyn til bindingen til olieprisen, og hvad disse forhold i praksis betyder for befolkningen. Vi må også have nogle retningslinjer for regeringens arbejde og målsætning med hensyn til energistrukturen og strukturen for fremtiden på naturgasområdet. Vi ved jo ikke noget, for vi er ikke blevet informeret på forhånd, og derfor er det rimeligt, vi så

kræver den efterfølgende, og det har vi kun mulighed for at få i form af et samråd.

Der er ingen tvivl om, at der skal knyttes stor opmærksomhed til realiseringen af EU's indre energimarked og konsekvenserne for Danmark. I mange år har vi nok underprioriteret, hvad der sker i Parlamentet, men efter at Europa-Parlamentet har fået store beføjelser, må der ligge et stort arbejde i at følge med og være opmærksom på, hvad der sker.

»Madsminkedirektivet« har nok givet os en advarsel om, hvad der kan ske, hvis vi ikke følger med i god tid, og når det gælder EU's indre energimarked, kan det ud fra en økologisk, miljømæssig synsvinkel få katastrofale følger, hvis vi ikke i tide sikrer os, at der er grundlag for, at Danmark kan føre en økologisk bæredygtig energipolitik.

Når det gælder det internationale område, lægger SF overordentlig stor vægt på, at vi udnytter de gigantiske muligheder for dansk erhvervsliv, eksport og miljø med en indsats i de ekskommunistiske lande. Vores Øststøttemidler på dette område bør kraftigt opprioriteres. Jeg ser også antydninger af det i regeringens politik, men ikke nok.

Nedlukningen af de farlige atomkraftværker bør have absolut høj prioritet, og herunder bør det også være af høj prioritet, hvordan vi agerer i de internationale finansielle organisationer.

I sidste uge har EBRD, den berømte Europa Bank, Østbank, haft møde i Skt. Petersborg og øjensynlig afvist at give rentelette lån til miljøformål. Man kan i høj grad stille det spørgsmål, om man fra vestlig side tager denne opgave alvorlig, når det gælder miljøindsatsen i de østeuropæiske lande. Den sag er jo endnu et argument for, at den berømte Marmorbank egentlig er overflødig.

Når det gælder det internationale, har vi den opfattelse, at dér, hvor man egentlig nok har svigtet mest, er med hensyn til at gøre en indsats på energiområdet i udviklingslandene. I Danida er det område meget lavt prioriteret, og vi er bekendt med, at der i den tredje verden er fremragende græsrodsbevægelser og organisationer på energiområdet, som gør et kolossalt stort stykke arbejde, men som sukker efter en støtte fra de vestlige landes side.

De muligheder, der er for at bidrage til Rio-konferencens opfølgning i udviklingslandene,